

Het Bloemenmeisje

Anniek De Schrijver

Als je haar tegenkomt, waan je je even terug in de flowerpowerperiode. Met lange kleurige rokken en een bloemenhoedje op fietst ze op een Hollands rijwiel versierd met (plastieken) zonnebloemen door ons dorp. Het woord fietsen doet haar onrecht aan. Ze raast als een wervelwind door de straten. Ze wuift, roept en lacht naar iedereen en is gul met kushandjes. Sommige Zelenaars weten niet wat hun overkomt, anderen lachen of wuiven even enthousiast terug. Soms houdt ze even halt en krijgen mensen spontaan een dikke knuffel. Waar ze passeerde, is er iets veranderd...

Dat ze opvalt, dat is het minste dat je kan zeggen. Geen (of bijna geen) kat in Zele die weet wie Anniek De Schrijver is maar als je vraagt of ze het bloemenmeisje kennen, dan kunnen de meeste Zelenaars probleemloos hun ontmoeting(en) met haar in geuren en (vooral) kleuren vertellen. Sommige 'Mensen van bij Ons' prikkelen probleemloos je nieuwsgierigheid en Anniek is zo iemand. Toen ik haar een maand geleden ontmoette, vertelde ik haar over mijn website en ze beloofde dat ze eens ging snuisteren op tinternet. Voor twee weken klopte ik bij haar aan en kreeg een uitbundige lach en een spontane 'ja' op mijn vraag. Op een regenachtige woensdag trok ik naar Veldeken...

Anniek woont met haar man en drie zonen recht op de Kalvariestraat. Het huis is wit geschilderd en opgefleurd met vuurrode hartjes. Een voordeur is ze niet rijk. Een 'Binnen zonder kloppen' verder, beland ik op een gezellige binnenkoer. Anniek verwelkomt me met een uitbundige lach, haar eigen, en drij bezen. Van een welkom gesproken! Aan de keukentafel doet ze haar verhaal.

Anniek is een Hollandse zeggen de mensen. En ze hebben gelijk en geen gelijk. Haar roots liggen in Sint-Janssteen en zo Hollands is dat niet. Het dorpje ligt juist op de grens met Vlaanderen en is een deelgemeente van de stad Hulst. Anniek is dus een Zeeuwse Vlaming of een Vlaamse Zeeuwse. In Sint-Janssteen ben ik geboren en toen is de miserie begonnen, zegt ze schertsend. De wereld heeft het geweten want van kleinsaf was lachen mijn handelsmerk. Een paar jaar geleden nog vroeg iemand aan mijn vader: En hoe is het met je dochter? lacht ze nog altijd? Anniek komt uit een klein gezin. Vader was timmerman, moeder huisvrouw en ze heeft slechts één broer. En die is de ernst zelve, voegt ze er aan toe. Van heel ons gezin was ik de grootste, de rest is allemaal klein van gestalte. Ze volgde de huishoudschool en daarna een opleiding voor gezinsverzorging (bejaarden, kraamhulp en gehandicapten). Toen ze met de school een instelling voor gehandicapten bezocht in Arnhem, werd ze er erg door geraakt en kwam de wens in haar op om later ook voor zo een gehandicapt kind te zorgen.

Haar man, Gunther, leerde ze kennen toen ze 14-15 was. Het was de man van haar leven, dat voelde ze onmiddellijk. Ze heeft één jaar als gezinshelpster gewerkt en daarna is ze getrouwd. Een jaar later bleef ze thuis toen ze zwanger was van Yoeri (1989), haar eerste zoon. Eerst woonden ze in Meerdonk en later verhuisden ze naar Lokeren. In deze periode werden haar twee andere zonen Joey (1991) en Jaimi (1993) geboren. In Lokeren was ze gestart als onthaalmoeder, een job die ze erg graag deed. In 1988 vond haar man werk bij de firma Juri en toen er toevallig een oud huisje te koop kwam op Veldeken zijn ze naar Zele verhuisd. Haar man Gunther is blijkbaar een handige Harry in het kwadraat want in enkele jaren wist hij dat oude huisje te verbouwen tot een knappe gezinswoning.

In Zele is ze nog een korte tijd onthaalmoeder geweest omdat haar Lokerse 'klanten' niet onmiddellijk een andere onthaalmoeder vonden voor hun ukkepuk. Daarna heeft ze nog twee jaar seizoensarbeid gedaan bij een appelboer in Eksaarde. Weer is er die uitbundige lach. Dat was een zalige tijd, vertelt ze zoveel jaar later. Met een paar vriendinnen hebben we hard gewerkt maar nog meer plezier gemaakt. Het was knuffelen en lachen van negen tot drie. Sommige plukkers konden er geen touw aan vastknopen en we werkten dat nog in de hand door bv. cake met brandnetels te bakken waarvan iedereen dacht dat het spacecake was. We plaatsen kaarsjes op de beek, hielden kampvuur tussen de bomen, verkleedden ons als heksen met heuse bezems... Het was een zalige tijd waarin we ons vreselijk amuseerden. Alleen, zucht ze, dachten de belastingen er anders over en het meeste dat ik daar verdiende, bleef aan de strijkstok hangen. Na twee jaar heb ik dan maar besloten er mee op te houden. Ze werd fulltime huisvrouw.

Haar tweede zoon Joey is zwaar mentaal gehandicapt. Hij is momenteel 19 maar heeft het verstand van een kind van één. Sinds de geboorte van Joey is het leven van Anniek en haar gezin serieus veranderd. De zorg voor haar tweede zoon vraagt veel van haar en haar gezin. Je kan nergens meer naar toe, vertelt ze, familie woont te ver weg en Joey houdt niet van andere mensen. Hij is het liefst vanal thuis in zijn vertrouwde milieu. Doorheen de jaren is Anniek met die situatie vergroeid en zijn ze echte huismussen geworden. Iedere morgen wordt Joey even voor achten opgehaald door het busje van Blijdorp en rond halfvijf komt ie terug thuis. Overdag heeft ze dus wat tijd voor zichzelf maar als hij thuiskomt, vraagt hij enorm veel aandacht. Anniek is er dan ook erg veel mee bezig, zingt heel veel liedjes voor hem en moet hem constant in de gaten houden want hij kent geen gevaar. Anniek doet gewoon iets wat alleen moeders en enkel alleen moeders kunnen.

Toch is het soms wel vermoeiend, geeft ze toe, en ook voor de burens moet het soms niet makkelijk zijn als ze zo een hele dag liedjes zingt. En toch... er straalt zoveel liefde uit haar als ze over haar oogappel vertelt. Joey is Joey, zegt ze. Hij vraagt constant aandacht en praten met hem

lukt niet echt. Hij kan enkel en alleen een paar zaken benoemen. Meer niet. Toch geeft hij me heel veel vreugde, vriendschap en enthousiasme! Ik lach me soms een krik met hem. Zijn lengte van 1,56 m maakt hem welschattig, hij kent geen agressie en, straalt Anniek, eigenlijk geniet ik op mijn manier van mijn zoon, ondanks alles... Sommige mensen zeggen over mij: die lacht altijd, die heeft nog niets meegemaakt. Ze slaan de bal wel serieus mis, zegt Anniek, maar ik ervaar problemen gewoon anders. Als het niet opbrengt je ergens zorgen over te maken, moet je dat ook niet doen. Problemen veranderen er niet mee!

Het bloemenmeisje, noemt de ene haar, de jeugd houdt het liever op 'hippie'. Dat Anniek opvalt in ons straatbeeld, zoveel is duidelijk. Fleurig, stralend, enthousiast, verrassend, joviaal, vrolijk... ik heb adjectieven te kort om haar plotse verschijning in woorden te vatten. Ik ben zo fleurig, bekent ze, omdat ik me zo fleurig, zo vrolijk voel. Dat broebelt gewoon in mij! Als ik mensen ontmoet, dan moet ik zwaaien, lachen, wuiven, kushandjes gooien. Sommige mensen menen dat ik door mijn uiterlijk en mijn gedrag aan de drugs zit, zegt ze (alweer) lachend. Niets is minder waar! Ik heb nog nooit gerookt of alcohol gedronken. Ik kleed me misschien als een hippie maar daar houdt de gelijkenis wel op. Ik heb weinig gemeen met heel die hippiecultuur van seks, drugs en rock & roll. Ik ben geen erfenis van mei '68 (ook al is ze in dat jaar geboren), ik ben niet revolutionair, ik verzet me nergens tegen. Sommige mensen denken zelfs dat ik in een commune leef. Ik mag er niet aan denken, zegt ze kordaat, zo ne hele nest op mijnen hof. Brrr! Geef mij maar huisje, boompje, beestje... ofte een gewoon huis-, tuin en keukenliedje!

Een periode heeft ze liefdescakejes gebakken en die ging ze dan overal bezorgen. De mannen van de vuilkar, de gemeentediensten, een Turkse winkel, de vakbond, het containerpark en tal van gewone Zelenaars kregen zo'n gebakjes of een hartje of een tros ballonnen aan hun deur. Steeds waren er geschreven 'liefdesverklaringen' bij. Het was gewoon Annieks manier om te zeggen hoeveel waardering ze verdienen door te zijn wie ze zijn. Laatst bedacht ze de mannen van de vuilkar nog met bloemen met daaraan een kaartje: 'Dit zijn toverbloemen! Ze laten je lachen!' De mannen moesten onbewust lachen want tussen haakjes stond er ook nog: 'Zie je wel, het werkt!' Dat ons Anniek een buitenbeentje is in onze kloddegemeente, zover zijn we al.

Ze is gewoon zoals ze is. Ik ben een grensgeval, zegt ze eerlijk, ik heb het goede van de Hollanders en 't goede van de Belgen. Lachen, fladderen, de 'liefde' verspreiden... da's gewoon haar manier van zijn. Ook al denken sommigen dat er meer achter zit... Ze slaan de bal mis, zegt Anniek, en ook al snappen sommigen dat niet, ik ben zo tegen iedereen. Raar maar waar maar onze Turkse vrouwen snappen dat makkelijker. Met namen onthouden heeft ze wel problemen en dus gebruikt ze maar koosnaampjes als mijn scheteke, mijn drolleke, mijn keutelke, mijn zoeteke... 't Zijn wree dinges, lacht ze. Mocht ik tijd hebben, een bakkersronde, dat zou nog een jobke voor mij zijn, tenminste als ik het met de fiets mag doen.

Als ze één passie niet deelt met de meeste van haar vrouwelijke soortgenoten, dan is het wel de passie voor schoenen. Een groot gedeelte van het jaar stapt ze blootsvoets door het leven. Zo met haar blote voeten op de grond, voelt ze zich lekker ook al is ze er zich terdege van bewust dat ze zo wel opvalt, maar daar trekt ze zich minder en minder van aan. Zonder schoenen trekt ze overal naar toe, ook naar de kerk. Anniek is op haar manier gelovig. Ik ga graag naar de kerk, vertelt ze, ik krijg daar een goed gevoel, ik voel daar zo veel liefde. In haar keuken volgen twee beelden ons gesprek: Maria en de heilige familie.

En plots hoor ik de andere Anniek. Nergens in huis zie ik foto's. Foto's zijn herinneringen, verduidelijkt ze, ik leef graag en het liefst vanaf zou ik 200 jaar willen worden maar ik leef vooral in het nu! Belangrijk is dat je het leven pakt zoals het komt, dan heb je een gelukkig leven. En ik ben aan niets gehecht, beklemtoont ze, als je je aan iets of iemand hecht, dan krijg je problemen als het er niet meer is. Maar ik ben wel dol op mijn kinderen en op mijn man. Al 27 jaar deelt ze lief en leed met haar man en samen voeden ze hun kinderen heel vrij op. We mogen alles van ons moeder, zeggen de zonen soms en dat is waar, zegt Anniek, ik vind het erg belangrijk dat ze verantwoordelijkheid leren dragen voor hun eigen daden. Mijn man is mijn andere helft, hij is mijn eerste en laatste. Ik ben nog iedere dag stapelverliefd op hem!

Hoe uitbundig en verrassend ze soms ook uit de hoek kan komen, er is ook die andere Anniek die met volle teugen kan drinken van de stilte. De stilte thuis of op een van de vele fietstochten door de natuur... Of hoe ook hier les extrêmes elkaar toucheren! In oktober is haar vader gestorven. Ik heb heel veel geweend, bekent ze, maar ook heel veel gelachen. Ik voelde mijn verdriet overgaan in een pure liefdesenergie. Ik leef niet met het gemis, ik weet dat hij er nog is, er is enkel dat aardse gemis. Ik voel het verdriet maar vooral de liefde. En dat verdriet moet je ombuigen. Het brengt niets op je te wentelen in miserie of verdriet. Je hemel en je hel creëer je zelf, hier op aarde. Alles gebeurt hier met een reden en in mijn diepste binnenste voel ik dat er nog iets groter staat te gebeuren alleen weet ik niet wat dat is...

En dus leeft & fietst ze verder. Fietsen op een fiets zonder vitesen met een gemiddelde van zo'n 25 kilometer per uur, soms haalt ze zelf wielertoeristen in die ze met de glimlach voorbijsteekt. Fietsen laat me aarden, want anders zweef ik. Het is bijna half vier. Ik neem afscheid van Anniek met drie bezen en krijg er gratis, belangeloos en voor niks nog een knuffel bovenop. Ze kijkt op de klok, seffens komt Joey thuis...

Bedankt, Anniek, voor je lach en deze beklivende babbel !

mark
13.06.2010

P.S. 1: Ik zou Anniek onrecht aangedaan hebben, mocht ik haar foto's in zwartwit getoond hebben. Soms mag een uitzondering op de regel.

P.S.2: En aan de toekomstige schetekes, drollekes, keutelkes & zoetekes... Na dit artikel weet je wat je moet doen als je Anniek tegenkomt. Gewoon lachen en terugwuiven en mischien zit er wel een knuffel in, wie weet...